

พิ ม พ์ กั า
สำนักพิมพ์

แม่ของลูก... ที่ไม่ใช่ภรรยา

คำเตือน...ฤทธิ์เมรียเป็นเหตุให้หมาแก่สั่นส่ายได้

ปิ๊พพู่

บทนำ

หมาน้อยเมรี

เมื่อเกิดเหตุสุดวิสัย มนุษย์เด็กมานอนขดอยู่ในครรภ์อย่างไม่ทันได้ตั้งตัวเตรียมใจ หญิงสาวหลายคนอาจเลือกหนทางการเป็นคุณแม่เลี้ยงเดี่ยว เผชิญพมพักทะนุถนอมเชื้อไขที่เกิดจากเธอกับชายหนุ่มคนนั้น หากเป็นเรื่องราวหวานซึ่งโรแมนติก เขาและเธอจะต้องกลับมาเจอกันในสักวัน เลือดในอกจะกลายเป็นกามเทพตัวน้อย ผูกร้อยความรัก เชื่อมความผูกพัน

ทว่าสำหรับ ‘เพตรา’ ผู้ไม่เคยละเมอเพื่อพกถึงการมีครอบครัว ไม่เคยวาดฝันแม้กระทั่งการมีผัว เมื่อต้องตกอยู่ในสถานการณ์ชวนสับสน จำต้องเลือกระหว่าง...

ภาคภูมิในเกียรติของสตรีดิงาม มุ่งมั่นจะอยู่ในวิถีทางอันน่าชื่นชม ถือคติ ‘ลูกเรา เราเลี้ยงเองได้’

กับ...มันหน้าในความเป็นเมรีขึ้นมา มีอวางอันดับหนึ่งเรื่องการชงเหล้าแน่นอนอยู่แล้วว่าเพตราจะต้องเลือก...

ข้อต่อมาสิค่า!

ทำไมเธอจะต้องหนีไปเหนื่อยตามลำพัง ในเมื่อตอน ‘ทำ’ มันร่วมใจ

‘ออกแรง’ กันทั้งสองคน แถมคนอยู่บนยังเป็นถึงหม่อมราชวงศ์ผู้สูงศักดิ์
โอรสหนึ่งเดียวใน ‘เจ้า’ ผู้ครองวังคิวนาถ หนึ่งในวังเก่าแก่แต่โบราณ

ตากลมโตกวาดมองรอบด้าน จะเครื่องเรือนหรือเครื่องแบบของ
เหล่าบริวาร ล้วนแสดงถึงเอกลักษณ์ฉบับไทยแท้ดั้งเดิม รวากับว่าที่นี้หยุด
เวลาไว้อย่างไรอย่างนั้น

“ถ้าเธอกลัมล้อเล่นกับฉัน เธอคงรู้นะ ว่าฉันจะไม่ปล่อยให้เธอเดิน
ออกจากวังไปง่ายๆ แต่จะเรียกตำรวจมารับตัวเธอไปแทน!”

“โอ้ ใครจะกลัมล้อเล่นกับท่านหญิงวิละเพ้า หม่อมฉันต้องกับโอรส
ของท่านหญิงจริงๆ”

คนตั้งครมื่ออื่นๆ ต่อบากต่อคำกับหม่อมเจ้าหญิงวิลาสินี ใช้ศัพท์แสง
เฉกหนึ่งจักรๆ วงศ์ๆ กวนประสาทท่านอย่างไม่ว่างเกรง ทั้งยังกลัวย้อนถาม
เมื่อท่านทอดเนตรวาวับ มองกันอยู่คนเดียวตฉินท์

“ท่านหญิง รังเกียจคนธรรมดาเธอเพคะ ท่านหญิงไม่อินเทรนด์เลย
ยุคนี้เขารณรงค์เรื่องความเท่าเทียมกันอยู่โครมๆ”

“อย่ามาว่าฉัน ฉันไม่เคยรังเกียจก้าพิตของใคร ถ้าฉันรังเกียจ ฉัน
คงไม่เอ็นดูแม่ไข่มุก แม่ดอกเตอร์หงส์หยก พวกเขาเป็นคนดี รักศักดิ์ศรี
ไม่หน้าเงินเหมือนเธอ!”

เพตราแค้นยี้ม คำตำหนิจากหม่อมเจ้าหญิงวิลาสินี ไม่สามารถสร้าง
ความสะทสะท้านแก่เธอได้ เธอต้านกว่านั้นมากนัก

“หม่อมฉันก็อยากจะรักศักดิ์ศรีอยู่นะเพคะท่านหญิง แต่เงินในบัญชี
มันไม่อำนวยจริงๆ ยังไงโอรสของท่านหญิง ก็ต้องรับผิดชอบหม่อมหลวง
ในท้องหม่อมฉัน!”

“นี่!”

“ถึงท่านหญิงจะไม่พอพระทัยแค่ไหน แต่ยังไงก็ทรงหนีความจริง
ไม่พ้นหรอกเพคะ โอรสของท่านหญิงระบอบารมณณ์ไม่ได้เอง ถ่ายแบบกัน
อยู่ดีๆ เกิดต่อมเหินแตก ปล้าหม่อมฉันเลย”

“แล้วยังไง เธอจะบอกว่าหลังจากนั้นเธอก็ท้องเลยเธอ เธอรู้ไหมว่าฉันเห็นเหตุการณ์ทำนองนี้มากี่ครั้งแล้ว ลูกไม้ตื่นๆ อย่าคิดว่าจะใช้มันมาจับชายัวฉนั้นได้”

“จับ? ใครจับเพคะ ท่านหญิงทรงหมายถึงหม่อมฉันหรือ”

“ก็แน่ละสิ!”

“โอ๊ย ทรงเข้าพระทัยผิดแล้วเพคะ หม่อมฉันบอกตั้งแต่เมื่อไหร่ว่าอยากได้โอรสท่านหญิงมาเป็นผัว เอ๊ย สามี ที่ปากหน้ามำวันนี้ เพราะหม่อมหลวงในท้องเท่านั้น”

ชี้แจงความจริงทั้งกลั้วหัวเราะ ดูเหมือนว่าหม่อมเจ้าวัยซราจะคิดไปไกลถึงดาวอังคารแล้วกระมัง ตั้งแต่เหยียบย่างเข้ามาเยือนวังคินาถ เพตราหาได้เอ่ยสักคำไม่ว่าต้องการให้อีกฝ่ายแต่งตั้งเธอเป็นสะใภ้เจ้า

“หมายความว่ายังไง เธอจะบอกว่า เธอไม่ต้องการเป็นภรรยาของลูกชายฉนั้นอย่างนั้นหรือ”

“แหงสิเพคะ หม่อมฉันจะเป็นแค่แม่ของลูก คลอดเมื่อไหร่ ท่านหญิงเอาหม่อมหลวงน้อยไป ระหว่างเราก็เป็นอันจบอบันที!”

“จบอะไร เธอจะทิ้งเด็กไว้กับฉนั้นหรือ!”

“อย่าเรียกว่าทิ้งเลยเพคะ เรียกว่าให้อยู่ในความดูแลของท่านหญิงจะดีกว่า”

“แล้วมันต่างกันตรงไหน เธอเป็นแม่ประสาอะไร คิดจะทิ้งลูกตั้งแต่เขายังไม่ออกมาลืมตาดูโลก!”

“เพคะ ในสายพระเนตรของท่านหญิง หม่อมฉันคงเป็นแม่ที่ชั่วมาก...”

เธอคาดเสียงต่ำ ตาไหววับเล็กน้อย ขณะยืนยื่นเป้าประสงค์ของตน

“แต่ยังไง หม่อมฉันก็ตัดสินใจแล้ว คุณชายไม่จำเป็นต้องรับหม่อมฉันเป็นภรรยา ท่านหญิงไม่จำเป็นต้องรับหม่อมฉันเป็นสะใภ้ แต่เท่ากับเด็กคนนี้ คุณชายต้องรับเขาเป็นลูก ท่านหญิงต้องรับเขาเป็นหลาน เป็นท่านย่าของเขา”

“แล้วถ้าไม่ใช่หลานฉนั้นล่ะหะ ฉนั้นจะแน่ใจได้อย่างไร ว่าเธอยุ่งกับใคร

อีกไหม”

“เรื่องนั้นวิทยาศาสตร์ทางการแพทย์ช่วยได้ หม่อมฉันกล้าตรวจอยู่แล้ว ถึงหม่อมฉันจะยอมโอรสของท่านหญิงเพราะเงิน แต่หม่อมฉันก็ไม่คิดจะไปมีอะไรกับคนอื่นอีก”

“อืม ก็ยังดี ที่เธอยังพอมีจิตสำนึกอยู่บ้าง”

“เปล่าพะคะ พอดีว่าแค่คุณชายคนเดียว หม่อมฉันก็ระบมไม่ไหวแล้ว ทรงรู้ไหมว่าโอรสของท่านหญิง ทั้งอืด ทั้งถึก ทั้งทน!”

กระเทกเสียงบ่นอย่างต้องการจะแกล้งผู้ดีชาววัง เพตราเกือบจะหลุด ขำพรวดเมื่อเหล่านีรवारหญิงพากันอ้าปากค้าง ยกมือทาบอก คนสูงวัยกว่าใครรีบหายาถมมามอบให้เจ้าของวัง สีพระพักตร์ของท่านซีดเผือด พระเนตรเหลือกกว้าง นึกถึงคำแซวจากหลานชายฝาแฝดในบัดดล

‘...ลูกสิงลูกนกวงษ์ผมคงสู้หมาน้อยน่ารักไม่ได้หรอกครับท่านหญิง ช่วงนี้พี่ชายวิวัฒน์เขาชอบลูกหมา...’

นี่หรือเปล่าหนอ ลูกหมาที่เพิ่งเกล้าเอ๋ยถึง ตาโตทอประกายบนดวงหน้าจิ้มลิ้มนั้น ทำท่านประหวั่นพรึ่นพรี้ง ยากจะคาดเดาได้จริงๆ ว่าต่อจากนี้ อะไรจะเกิดขึ้นบ้าง...

เสด็จพ่อพะคะ...เสด็จพ่อช่วยหญิงด้วย!

๑

แต่หลบหลังปางก่อน

‘พี่เค็ก นางเคยวางแผนร้าย อยากท้องเพื่อจับคุณหมอละมุนแมน ทายาทเจ้าของโรงพยาบาล ถึงจะต้องแยกจากกันหลายปี แต่ก็มีหนูคุณก็เป็นตัวเชื่อมให้พ่อแม่ได้รักกัน จากที่เคยคิดชั่วกับเขา สุดท้าย เกิดรักแท้กับพี่วเก๋จ๋า...’

หนู่มใหญ่ออกสาวจำได้ว่าตัวเองเคยพล่ามเรื่องราวความรักของเจ้านายให้หลานสาวฟัง นึกกังวลโดยพลันว่าตนจะเป็นต้นเหตุให้เพชรไจกล้ำเจริญร่อยตามเจ้าของร้านกาแฟ ‘เค็ก & คุณก็’

“เกอย่าบอกนะนั่งพลอยชมพู่ ว่าแกได้แรงบันดาลใจในการจับผู้ชาย รวยๆ มาจากพี่เค็กเขา”

“เหม เรียกหนูซะเต็มยศเลยนะน้ำกุ่ม”

“แกไม่ต้องมาลีลา บอกมาเดี๋ยวนี้ว่าใช้ไหม!” กรกฎเงื้อมมือชู ทำท่าจะตีแขนเล็กบาง เทบจะเป็นบ้ำลงไปชักดินชักงอกับพื้นหลังร้าน เมื่อเพชรไจ ไหวไหล่น้อมรับ

“ก็ได้มาจากน้ำเค็กนิดหน่อย ต่างกันตรงที่หนูไม่ได้อยากท้อง ไม่ได้

อยากจับเขา ไม่ได้อยากเป็นเมียเขา หนูแค่อยากได้เงิน กะสูบเลือดสูบเนื้อคุณชายนั้นแหละ”

“โทษนะคะ ตกลงแกเป็นคนหรือเป็นปลิง!”

“หนูก็ไม่รู้ตัวเอง รู้แค่ว่ามันอยากได้ อยากจะเอาทุกอย่างมาจากคุณชายนั้น!”

ยอมเป็นนางแบบถ่ายภาพพ่นด แก้วผ้าล่อนจ้อนต่อหน้า ‘หม่อมราชวงศ์วงศ์วัฒน์’ ก็ด้วยอยากทอดสะพานไปหาทรัพย์สินสมบัติของอีกฝ่าย

“ตายๆ ฉันคงจะหวังให้แกได้ดีไม่ได้แล้วสินะ แก่ไปทำสันดานแบบนั้น หม่อมเจ้าหญิงเขาคงไม่เอาแกไปเป็นสะใภ้อยู่แล้ว”

เพชรเบาะปากมองบน ทำท่าชนลูกชนพองกับสถานะดังกล่าว

“หนูก็ไม่ได้อยากเป็น เรื่องเยอะ มากพิริธต้อง นำก็รู้ใหม่ ว่าหนูต้องท่องคำราชาศัพท์นานแค่ไหน ถ้าไม่ใช่เพราะเด็กในท้องนะ จ้างเหอะที่หนูจะยอมทำอะ”

“คือยังงี้ นี่แกตั้งใจจะยกลูกให้เขาจริงๆ จังหรือ”

“อืม หนูคิดดีแล้ว เด็กคงมีชีวิตที่ดี ถ้าได้อยู่ในวังกับท่านย่าของเขา”

“แต่แกเป็นแม่นะ แกไม่รักลูกเลยหรือฮะนั่งพลอย”

“รักแล้วไง ลูกหนูคงดีใจมากมั้ง ที่แม่มันเป็นแบบนี้เนี่ย”

“ก็ฉันให้แกมาชกแพกับฉัน แกไม่มาเอง สาระแนจะไปชงเหล้ามันเป็นอะไรฮะ อีชี๊มา!”

“ก็ัก พอก่อนเถอะ”

เจ้าของร้านส่งเสียงปรามลูกน้องมือขวา ‘ครองรัก’ ดึงทางสายตาให้กรกฎระมัดระวังวจา ด้วยเกรงว่าสาวน้อยจะเตลิดจนไม่มาปรึกษาคนเป็นน้ำอีก

“เออละ ฉันจะพูดกับแกดีๆ ก็ได้ แกต้องเลิกมาได้แล้วนะพลอย ตอนนี้แกมีตัวเล็กอยู่ในท้องแล้ว”

“รู้่น่า ตั้งใจจะดออยู่เหมือนกัน”

“เออ ขอให้คงจริงละกัน ถ้าสุดท้ายแล้วแก่ได้ไปอยู่ในวัง แกต้องทำตัวดีๆ ให้เขาเมตตาแกบ้าง”

ทอดเสียงอ่อนล้งสอนเจ้าของดวงหน้าจิ้มลิ้ม ยกฝ่ามือลูบผมสีน้ำตาล เข้มยาวสยาย ปลอบใจตัวเองว่าอีกฝ่ายอาจจะคิดทำอะไรได้โดยขาดการไตร่ตรอง ทว่าเพชรกลับทำลายความเชื่อนั้น ด้วยการกระตุกยิ้ม คิดการใหญ่

“ไม่อะ หนูไม่เคยอยากได้ความเมตตาจากพวกเขาอยู่แล้ว กะว่าจะไปล้างผลาญคุณชายวงศ์วัฒน์ โธสมบัติจากในวังมาลักรั้งสองชั้น”

“อะ...อีหลานบ้า ฉันจะเซฟท่านหญิง เซฟท่านหญิง!”

ฝ่ายหม่อมเจ้าวัยซรที่ถูกเซฟเองก็กำลังถอนพระทัยเฮือกใหญ่ เสต็จพ่อผู้วายชนม์จะได้ยินคำอธิษฐานจิตของพระธิดาหรือไม่ ใครก็ไม่อาจทราบได้ ทว่ากับนัดดาของท่าน ต่อให้แม่เฒ่าของหม่อมราชวงศ์หนุ่ม จะพยายามช่วยเหลือดวงใจของตัวอย่างไร เขาก็ไม่อาจหนีบทลงโทษจากฝ่าพระหัตถ์ของท่านแม่ผู้เกรียงไกร

“ชายวัฒน์ ลูกไปคว้าใครมา แม่รับไม่ได้ รับไม่ได้!”

“ท่านหญิง พระทัยเย็นก่อนนะเพคะ คุณชายเพิ่งกลับมา ให้คุณชายไป...”

“ไปไหนไม่ได้ทั้งนั้น จะให้ฉันเย็นอยู่อีกเหอะเทียนหยด เด็กนั่นทั้งเห็นแก่เงิน ทั้งไม่รักลูก นี่มันคงเป็นเวรกรรมที่ฉันเคยไปขัดขวางความรักของแม่ไม่มุกกับตาริว ไปตั้งแง่ว่าแม่ไม่มุกหวังเงินจากหญิงดาหรือเปล่า แล้วดูตอนนี้สิ ฉันดันมาเจอเด็กแบบนี้เสียเอง!”

สุรเสียงท่านเขียวจัด เกรียดซึงกับกงเกวียนกำเกวียนที่ประสบ ขณะที่มีศักดิ์เป็นน้องสาวได้หลานสะใภ้เลิศล้ำดั่งงาม อีกคนช่วยผะดาศไม่รักขางัวไว้ อีกคนช่วยกอบกู้วิหยาณิพนธ์ให้เจ้าฟ้าต้นสกุล แต่หม่อมเจ้าหญิงวิลาสินีกลับต้องมาว่าวุ่น ปวดเศียรตุบๆ เพราะสตรีที่โอรสเอาตัวไปพัวพัน

“ลูกไม่ใช่คนโง่ชะยวฒน์ ทำไม่ถึงเป็นอย่างนี้ เสียเงินเสียทองให้เด็กขงเหล่านั้ไปตั้งเท่าไรแล้ว!”

“ผม...”

โอรสท่านหนึ่งไปชั่วแวบหนึ่ง ดวงหน้าเปื้อนเคราะห์ความครุ่นคิด

“ทำไงดีครับท่านแม่ พอดีว่าผมเบย์เขาแบบไม่จำกัดวงเงิน ไม่เคยนับเลยว่าหมดไปเท่าไร”

“ยังจะมาเล่นลื้กันอีกนะ นั่นเป็นประโยคประชดประชันยะ ไม่ใช่ประโยคคำถาม!”

โมโหทั้งโอรสและองค์เองที่ไม่เอะพระทัย คราเผด็จเกล้าออกปากกระเซ้า หม่อมเจ้าหญิงวิลาสินี่เหมาเอาเองว่ามีอีกตำราหมดเท่าหมายถึงหมาน้อยสี่ขาบ๊องๆ เลยเพลอพลังโษษฐ์อนุญาต

‘จะเอามาเลี้ยงในวังเราก็ได้นะชายวฒน์’

แล้วโอรสก็ดันร้ายเล่ห์ตอบรับ ‘ได้เหอครับ ขอคุณนะครับท่านแม่’

ยิ้มกริ่มยามนั้นอาจน่าสงสัยอยู่บ้าง ทว่าหม่อมเจ้าหญิงวิลาสินี้ก็คร้านจะจับผิด เลยปล่อยผ่านไป แต่หากรู้ลึกนึกคิดว่าแฝดนี้้องจากอีกวังหมายถึงสตรีสักคน เรื่องราวคงไม่ลงเอยอิหรวบนี้

“ชายวฒน์ ไม่ได้นะ ห้ามรัก ห้ามรู้สึอะไรกับเด็กนั้น!” สายพระพักตร์ห้ามปราม เมื่อคุณชายดูแปลกไปจนท่านหวาดหวั่น “ถ้าตัวเล็กในท้องเป็นทายาทของชายจริงๆ แม่ก็จะเอาแค่ลูกหมาหม่อมหลวง ไม่เอายายแม่หมาหน้าเงิน!”

“แล้วถ้าไม่ใช่ลูกคุณชายล่ะคะ ถ้าเด็กนั้นไม่ได้ท้องกับคุณชาย คุณชายจะเลิกยุ่งกับเขาใช่ไหมคะ”

เทียนหยดตะเซาเสีแทน จ้องผู้ที่ตนเลี้ยมมากับมืออย่างคาดหวัง ทว่าหม่อมราชวงศ์วงศวฒน์ก็ยังไม่ตอบรับอะไร ใบหน้าเปื้อนเคราะห์กริบราวกับรูปสลัก ไม่อาจบอกใครได้ว่าทันทีที่เขาพบเจ้าของดวงหน้าอ่อนใส เรื่องประหลาดมหัศจรรย์ได้บังเกิดกับเขานับแต่นั้น

ในความฝัน...เขาเห็นเพชราสวมเครื่องแต่งกายโบราณ ศีรษะประดับมงกุฎ บ่งบอกฐานะเจ้าหญิงของอาณาจักร เรือนร่างอ่อนแอถูกประคองด้วยลำแขนกว้างของทหารหนุ่มกำยำสูงใหญ่ ผู้มีใบหน้าเหมือนกันกับเขา

‘เจ้า...ถ้าชาติหน้ามีจริง...เจ้าจะต้องชดใช้ให้ข้า...’

เธอเคঁลเสียงสั่นพร่า ออกจากส่วนลึกของหัวใจ ตาโตวาวับมองกันอย่างคั่งแน่น น้ำตาไหลอาบสองแก้มแทบเป็นสายเลือด ก่อนจะลั่นลมไปโดยไม่ทราบเลยว่าทหารกล้าเองก็เจ็บปวดปานจะขาดใจตาย

หม่อมราชวงศ์หนุ่มรับรู้ถึงความอาดูร หัวอกสั่นสะท้านเฉกเช่นเดียวกันกับนักรบผู้นั้น ชวนให้สงสัยเหลือเกินว่าโศกนาฏกรรมนั้น เป็นเพียงแค่นิมิตยามนิรา หรือว่าอดีตชาติแต่ปางก่อนของเขากับเพชรากันแน่...

วิทยาศาสตร์ทางการแพทย์ช่างก้าวไกล อายุครุภร์ของเพชราก็มากพอจะนำเลือดของเธอไปวิเคราะห์ดีเอ็นเอร่วมกับหม่อมราชวงศ์หนุ่มได้ รอยผลอีกไม่นาน ทุกอย่างก็จะเป็นไปตามที่เธอหมาย เพศร่ายมพร้มฝันหวานเตรียมตัวเชิดหน้าชูคอประกาศก้องลั่นวังศิวนาถ ว่าในห้องเธอนั้นเป็นหม่อมหลวงน้อยจริงๆ

ทว่า...หม่อมราชวงศ์วงศ์วัฒน์กลับใจร้อนกว่าเธอมากนัก

“ว่าไงนะคะ คุณชายจะให้ฉันไปอยู่เลยเธอ!” เพศราร้องเสียงหลงตาเหลือกตกใจ หันขวับมองน้ำชาย กรกฎเองก็อ้าปากหวอ ตะลึงงันไม่ต่างกัน

“ทำไมอะ ทำไมคุณชายให้ฉันไปเลย ไม่รอผลก่อนเธอ”

“ผมจะไว้ใจเมียอย่างคุณได้ยังไง ในระหว่างนี้ เกิดคุณไปเมารั้วอยู่ที่ไหน หม่อมหลวงน้อยจะเป็นยังไง”

“อ้อ...จิตวิญญาณความเป็นพ่อช่างสูงส่ง”

“ใครจะเหมือนแกะสะชะนังพลอยชมพู จิตวิญญาณความเป็นแม่ช่างต่ำเตี้ย!” คนเป็นน้ำขึ้นเสียงแตกดัน หยิกแขนหลานสาวแรงๆ ก่อนจะ

ค่อมหัวให้หม่อมราชวงศ์วงศ์วัฒน์ หน้าเฉือนรู้สึกผิด

“คุณชาย...ฉันต้องขอโทษแทนหลานสาวด้วยนะค่ะ ฉันยืนยันว่าฉันพยายามดูแลเป็นอย่างดี ไม่ได้ขัดสนเรื่องเงินทองจนถึงขนาดที่มันจะไปทำอย่างนี้กับคุณชาย”

“โอ๊ย จะต้องขอโทษอะไรอีกน้ำกุ่ม ใช่ว่าเขาเสียเงินให้หนูฟรีๆ ชะเมื่อไหร่ เขาก็ทำหนูเยอะเหอะ”

“อีพลอย!”

คนโดนดูไม่ยี่หระ ซ้ำยังลอยหน้าลอยตาล้อเลียน จีบปากจิบคอดำหมั่นไส้

“ไปเก็บเสื้อผ้าก่อนนะ พอดีว่าหม่อมฉัน แม่พลอยชมพู ต้องย้ายไปอยู่ในวังแล้วเพคะ”

“น้องหลานบ้า ฉันจะปวดหัวกับแกจริงๆ!” กรกฏยกแขนทำสะเอว มองตามร่างอ้วนแอ่นที่กำลังเปิดประตูออกจากหลังร้านกาแฟ พลังถอนใจเหนื่อยหน่ายอย่างคนหมดปัญญาจะกำราบเพชรแล้ว

“คุณชาย อย่าหาว่าฉันเข้าข้างหลานเลยนะค่ะ ฉันรู้ว่ามันร้ายกับคุณไถเงินคุณมาเยอะ แต่ยังไง ฉันก็อยากให้คุณชายเมตตานาง ฝากนางด้วยนะค่ะ พลอยมันยังเด็ก กำลังพยศ”

“ครับ ผมจะดูแลเขาให้ดีที่สุด”

หม่อมราชวงศ์วงศ์วัฒน์รับคำทั้งน้ำเสียงหนักแน่น กระทั่งคนฝากฝั่งยังชะงักก็ไม่ได้คาดคิดว่าจะได้ยินเช่นนั้น

ชายหนุ่มลุกออกจากเก้าอี้ตามเพชรไป เรือนร่างสูงสง่าอาจไม่ได้ใส่สูทผูกไทเหมือนคุณชายที่ใครหลายคนพ้อฝัน ทว่าเสื้อเชิ้ตสีขาว ปลดกระดุมพอให้เห็นแผงอกแน่นหนึ่สนั่น นนั้นก็เพียงพอจะทำให้เขาดูเป็นหนุ่มหล่อร้าย เข้มขี้ มีเสน่ห์อย่างหาตัวจับยาก

“คุณเทียนหยดขา รู้แหละว่าคุณเทียนหยดเกลียดกัน แต่ต่อหน้าคุณชายอย่างนี้ คุณเทียนหยดช่วยแกล้งๆ ทำเป็นต้อนรับหนูหน่อยก็ได้ค่ะ”

“เราไม่เคยอยากต้อนรับคุณ คุณไม่ควรมาอยู่ตรงนี้ คุณไม่เหมาะสมกับคุณชายของเรา!”

เพชรากลอกตามองบน ไม่อณาทรต่อเสียงเข้มงวดนั้นแม้แต่น้อย หากน้ำเน่าๆ หน่อย เธอคงต้องเจ็บปวดกับการไม่เป็นที่ยอมรับของชาววัง แต่พอคิดว่าเธอนิยมรับประทานน้ำเมา ไม่อินกับน้ำเน่าเหม็นโฉ่ สถานการณ์ในยามนี้เลยไม่อาจสร้างความซ้ำชอกต่อเธอได้

“ค่ะ รู้ นี่ก็ไม่ได้อยากจะเหมาะสม ถ้าไม่ห้องกับเขา ก็คงไม่มาอยู่ตรงนี้หรอก คุณเทียนหยดคิดว่าผู้หญิงทั้งโลกอยากมาอยู่ในวัง อยากจะเป็นเมียคุณชายนักหรือไงคะ หนูคนหนึ่งละค่ะ ที่ไม่อยาก”

“คุณ!”

“คือหนูก็ชัดเจนแล้ว ว่าแค่อยากได้เงินจากคุณชาย เพราะงั้น รบกวช่วยเหลือทนต์ดูแลหนูหน่อยเถอะค่ะ คิดเสียว่าทำเพื่อหม่อมหลวงน้อยในห้องก็ได้ หนูสาบานว่าไม่เคยคิดจะจับคุณชาย ไม่อยากจะเสวยสุขอยู่ในวังสักเท่าไรหรอก กฎเกณฑ์ก็เยอะ กินเหล้าไม่ได้ เทียวกลางคืนอีก จะทำได้ไหมนั้น”

“ยังจะถามอีกหรือฮี้ ถ้าเธอเป็นแม่ของลูกชายวัฒน์ เธอไม่ควรออกไปตระเวนเป็นนางเรียงเมือง เธอต้องปรับปรุงตัวเอง!”

เจ้าของวังคือนาถอดตรัสแทรกไม่ได้ พระเนตรวาวับจับจ้องโอรสด้วยความเป็นแม่ ทำให้ท่านรับรู้ได้ว่าหม่อมราชวงศ์วงศ์วัฒนกำลังพึงพอใจเพียงใด คงอยากให้ท่านช่วยการบเด็กหมาน้อยไว้

“ปรับปรุงอะไรเพคะ หม่อมฉันไม่ได้อยากให้ท่านหญิงมารักมาเอ็นดูสักหน่อย ถ้าต้องทำเหมือนคู่สะไภ้ของอีกรวัง หม่อมฉันไม่เอาด้วยนะเพคะ”

ท่าท่าห่อไหล่สยดสยอง ไม่มีทางเป็นแม่ศรีเรือนได้อย่างอดีตพรตตินุ่นสิ้น ครั้นจะให้คิดค้นงานวิจัยเลกภรรยาของมือกีตาร์วังดัง ก็ไม่อาจทำได้

เช่นกัน

“แค่ห้อง ก็ลำบากลำบากจะแย่แล้ว ยังจะต้องมาพิสูจน์ตัวเองอะไรอีกง” หญิงสาวนึ่วหน้างอ้า โบกไม้โบกมือต่อต้าน ก่อนจะกระแอมไอน้ำในลำคอ อารมณ์ทึงซ้อตกลงที่เตรียมมา

“ปกติ หม่อมฉันทำงานชงเหล้า เลิฟสุราเมรัยเป็นชีวิตจิตใจ การที่ต้องมาอุ้มท้องหม่อมหลวงน้อยแบบนี้ หม่อมฉันสูญเสียรายได้มาก เพราะงั้น ท่านหญิงกับคุณชาย ต้องจ่ายเงินชดเชยให้หม่อมฉันด้วย”

“เท่าไร ฉันกับลูกต้องจ่ายเธอเท่าไร”

เมรียิ้มยวนกวณอารมณ์ ค่อยๆ ยกมือขึ้นมาขู่นิ้วบอกจำนวน “เดือนละสองแสนเพคะ”

“สองแสนอะไรของเธอ แค่งเหล้าเนี่ยนะ!”

“โอ้ นี่หม่อมฉันอุตส่าห์ลดราคาลงแล้วนะเพคะ บางเดือนมีพวกตาแก่หัวงูหน้าโง่โผล่มาให้หม่อมฉันหลอกมากกว่านี้อีก”

ท่านหญิงวิลาสินี่สะดุ้งเฮือก ด้วยเพตราเหลือบมองหม่อมราชวงศ์วงศ์วัฒน์ ราวกับจะบอกกลายๆ ว่าเขาคือ ‘ตาแก่หัวงู’ หนึ่งในผู้ขายหน้าโง่พวกนั้นคือโอรสของเธอ

“ยะ...ยายเด็กมีจาชีฟ!”

“มีจาชีฟอะไรเพคะ ก็พวกเขาทั้งแทะโลมทางสายตา ทั้งตะตรงนั้นนิด ตรงนี้หน่อย หม่อมฉันก็ต้องเอาคืนให้คุ้มทุนสิ ร่างกายเรามีค่านะเพคะ”

“อะ...เธอ เธอมัน...”

“เป็นอันว่าตกลงนะเพคะ เดือนละสองแสน ถือเสียว่าหม่อมฉันมาทำงานเป็นคนอุ้มท้องให้คุณชายก็ได้” เมรีชี้เฝ้าชิงรวรัด อาศัยยั้งหะที่ท่านหญิงยังเล็กเล็ก ไม่รู้จะปราบปรามเธออย่างไร หันไปหาหม่อมราชวงศ์วงศ์วัฒน์

“คุณชายคะ ห้องฉันอยู่ไหนเธอ พาไปนอนหน่อยได้ไหม ไม่ได้ล้มหลังยาวนะคะ เป็นอะไรก็ไม่ว่า ง่วงมากจริงๆ ตาจะปิดแล้ว...”

ราวกับปากมีอิทธิฤทธิ์ เข้าทำนองพระร่วงทรงวาจาสิทธิ์ เอ่ยขึ้น
หนึ่งตาท่อนปั๊บ เพตราหาวหวอดๆ ภายใต้อาณัติ คิดว่าร่างอ่อนแอแน่น่า
จะทรุดลงกับพื้นแน่ๆ ทว่าในเสี้ยววินาทีนั้น อ้อมแขนกว้างมารองรับเธอไว้
ทัน เสี่ยงกระชับข้างหูข้างคันทันเคย เหมือนเสียงของใครบางคนที่ไม่รู้
ว่าเธอเป็นใคร...

‘อย่าทิ้งเข้าไป...อย่าทิ้งเข้าไป...’

พยายามเพ่งพิศ พินิจมองคนขอร้อง แต่เพตราก็ไม่อาจสมความ
ปรารถนา ด้วยภาพแรกหลังตื่นจากภวังค์แห่งห้วงฝันคือเพดานสีน้ำตาลเข้ม
คือบางได้รูปยนเข้าหากันอย่างลึบสน เธอเห็นถึงความแว่วอน เจือ
ด้วยความรัก ทุกข์ทรมานกับการพรากจาก แต่มั่นน่าน่าประหลาดตรงที่เธอ
กลับไม่รู้สึกลึกลับ ทั้งยังสะใจแปลกๆ อีกต่างหาก

“ห้องนี้...ของคุณชายแหงๆ”

ตาโตกวาดมองโดยรอบ เดาได้จากขาตั้งวาดภาพและกล้องถ่ายรูป
บนโต๊ะไม้เกะสลัก พลายยันตัวลุกลงจากเตียง อยากจะเดินสำรวจตรวจตรา
ให้มากกว่านี้หากไม่เห็นภาพภายนอกหน้าต่าง เหตุการณ์ซุลมุนเบื้องล่าง...

“คุณชายชา คุณชายอยู่ไหน บีบีติดต่อกับคุณชายไม่ได้เลย บีบีผิดอะไรคะ”

“คุณชายชา คุณชายจะทิ้งฉันไปง่ายๆ ไม่ได้นะคะ วุ่นใสบอกนักข่าว
แล้วว่าเรากำลังคุยๆ กัน คุณชายทำอย่างนี้ แล้ววุ่นใสจะทำยังไง”

ลงบันไดมา เพตราก็ได้ยินได้เห็นสองสาวสวยตะโกนดัดพ้อหม่อม-
ราชวงศ์วงศ์วัฒน์ ชัดโดยไม่ต้องให้ใครบอกก็รู้ เจ้าหล่อนทั้งคู่อุ้ยในสถานะ
อะไร

“ก็ที่คุณชายนี่เอง ใครเบอร์ไหนบ้างล่ะคะนั่น”

หญิงสาวหันถามเทียบหยด ทว่าแม่นมของโอรสหม่อมเจ้าดันส่ายหน้า
ไร้ซึ่งคำตอบ

“เราก็ไม่รู้ พวกเขาโกหกว่าจะมาคุยเรื่องงานถ่ายแบบ ตอนคุณอยู่กับคุณชาย คุณเคยเจอพวกเข้างั๊วไหม”

“ไม่เคยเลยคะ ทุกครั้งทีไปสตูดิโอส่วนตัวของคุณชาย หนูไม่เคยเจอนางแบบคนไหนสักคน” เธอไหวไหล่เบาๆ นึกขึ้นน่าเสียดายและทำทางที่ปราศจากความเกลียดชังของแม่นมสูงวัย เข้าทำนองยามศึกเราร่วมกันรบยามสงบเราค่อยรบกันเอง

“นี่คุณ ได้ไปสตูดิโอส่วนตัวของคุณชายด้วยหรือคะ”

“คะ ทำไมคะ แปลกหรือ”

ถามกลับอย่างไม่ระแคะระคายอะไร เพตรามองซ้ายมองขวาโดยไม่ทันเห็นเลยว่าเทียนหยดกำลังนิ่งจน จดจ้องดวงหน้าอ่อนใส

“แล้วคุณชายไปไหนคะ ทำไมไม่มาจัดการผู้หญิงของเขา ปล่อยให้พวกนางมาสร้างมลพิษทางเสียงอยู่ได้”

“ฉันเป็นตัวจริง คุญๆ กับคุณชายมาตั้งนานแล้ว!”

“หรือคะ น้องวุ่นใส ถ้าคุยมานานแล้ว แต่ยังไม่ได้เลื่อนขั้น นั่นก็เป็นคำตอบแล้วละคะ ว่าน้องมันตัวปลอม พี่ปี่รู้นะคะ ว่าน้องจ้างให้คนถ่ายรูปหลุด แล้วทำเนียนเอาไปให้เพจเฟซบุ๊กซุบซิบดารา อีหน้าด้าน!”

คำถกเถียงของพวกเธอนำรำคาญจนเพตราขี้เกียจจะทน เธอหันมองพระพักตร์เจ้าของวัง ดูออกว่าหม่อมเจ้าหญิงวิลาสินีกำลังกระอักกระอ่วนพระทัย ด้วยสองสาวนั้นเป็นปัญหาจากเสน่ห์เหลือล้นของโอรสองค์เอง

“ท่านหญิง อย่ามัวแต่อึ้ง อย่าเพ่งเป็นลมมะเพคะ เรียกยายพวกนี้มาอบรมหรืออะไรก็ได้ หม่อมฉันหนวहुจะตายอยู่แล้ว...พวกคุณด้วย รื้ออะไรกันคะเนี่ย ทำอะไรสักอย่างสิ”

ผลอลังการบริวารชาววัง ลืมไปเลยว่าตัวเป็นเพียงผู้พักอาศัย หากใช้เจ้านายของพวกเธอไม่ เหล่าคนงานชายต่างวัยเองก็มัวแต่ละล้าละลัง ไม่กล้ายุ่งกับนางแบบของหม่อมราชวงศ์วงศ์วัฒน์ ทำเอาเพตราขัดดอกขัดใจนัก เธอวาดวงแขนฝ่าวงล้อม พาตัวเองมายืนจังก้า เฝินูหน้ากับสาวสวยหุ่นดี

ทั้งสอง เรียกให้ทั้งคู่หันมามอง

“นี่...ป้าชะนีผีบ้าทั้งหลาย ไม่ทราบว่าจะมาไว้วายอะไรกันในวังคำ
ถ้าอยากร้องเรียกหาพ่อ โน่น ไปสวนสัตว์ไป!”

๒

ผีไม่มี ผัวไม่มี

หม่อมราชวงศ์วงศ์วัฒน์ตาพราวขบขัน ชายใดจะตกอยู่ในสถานการณ์พิลึกพิลั่นเช่นเขา คงไม่มีอีกแล้ว...

เกิดเคยหรืออย่างไร แม่ของลูกมาชี้แนะแนวทางหาผู้หญิงที่เขาควร
จะรักและแต่งงานเป็นภรรยา เป็นมารดาเลี้ยงของเด็กในท้องเธอ

“คุณชาย ถ้าคุณจะมีเมียจริงจัง คุณต้องเลือกเฟ้นอย่างดีเลยนะ
ถ้าเป็นอย่างยายพวกนั้น ขอบอกว่าไม่ผ่าน ไม่ผ่านอย่างแรง สิบคะแนน
หักหมด ติดลบอีกต่างหาก!”

“คุณก็เลยไล่พวกเขาไปสวนสัตว์ สั่งให้คนจับพวกเขาโยนออกนอกวง
รั้วหรือ พलयชมพู”

“แล้วจะให้ทำไง มาโยยวายร้องเรียกหาหัว เอ๊ย หากคุณอยู่นั้น คุณเอง
ก็ดันไม่อยู่จัดการผู้หญิงของตัวเอง ปล่อยให้ท่านแม่ของคุณตกพระทัย
เพราะสาวในฮาเริ่ม”

ชายหนุ่มหันหา มารดา หอมแก้ม้องอนหม่อมเจ้าหญิงวิลาสินี หาก
ไม่ติดงานด่วนจากนิตยสารดังระดับโลก เขาคงไม่มีทางปล่อยให้ใครล่วงล้ำ

เข้ามายังวังคิวนาถอยู่แล้ว

“ขอโทษนะครับ ผมก็ไม่นึกเหมือนกันว่าพวกเขาจะมารบกวนท่านแม่”

“แหงละคะ ความแค้นของชะนีถูกทิ้งมันรุนแรงนะคะ จากที่ฉันฟังๆ ดูเหมือนจู่ๆ คุณก็เลิกยุ่งกับพวกเขา ทำไมคะ หรือคุณอยากจะหยุดตัวเองแล้ว”

“ก็ถ้าผมอยากหยุด คุณคิดว่าผมควรจะหยุดอยู่กับผู้หญิงแบบไหน ลองบอกมาซิพลอยชมพู่ ว่าคนที่คุณพอใจจะให้เข้ามาเป็นแม่เลี้ยงของ หม่อมหลวงน้อย ต้องเป็นคนยังไง”

“ก็ต้องจิตใจดีเหมือนนางฟ้า เมตตากรุณารักเด็กเหมือนนางงาม คือมันก็ไม่ง่ายหรอกค่ะ สำหรับผู้ชายมีลูกติดนะ แต่ด้วยคุณสมบัติของคุณ ฉันเชื่อว่าคุณหาได้ คุณชายต้องสู้้นะคะ ไฟต์ดิ้ง”

วงศ์วัฒน์ฟังแล้วก็ลอบถอนใจ ตาเหี่ยวว่ห่มองคนพูด มันชี้ยาว ระคนอิหลักอิเหลื่อกับการถูกเพตราผลักไล่ให้ไปเป็นสามัคคีอื่น

“แล้วได้บอกพวกเขาไหม ว่าเป็นแม่ของลูกผม”

“เปล่า ไม่อยากให้ใครมายุ่งด้วย ฉันอยากอุ้มท้องแบบสุขสงบ”

“เล่นไปมีเรื่องกับเขาแบบนั้น คิดเหอว่าจะสุขสงบได้”

“ไม่สุขก็ไม่สุข กลัวตายละ”

หญิงสาวทำปากย่นยี่วน ยันตัวลุกจากเก้าอี้ทรงไทย ตามองประตู รั้ววังอย่างมีจุดมุ่งหมาย จนหม่อมเจ้าหญิงวัยซราต้องขัดห้าม

“นั่นจะไปไหนแม่พลอยชมพู่ เดียวก็ได้เวลากินข้าวแล้ว อย่าคิดจะเกลไถล!”

“ไม่ได้จะเกลไถลนะเพคะ พอดีว่า...หม่อมฉันสะเพร่า เอาของมาจากคอนโดนี่ไม่ครบ เลยอยากขอตัวกลับไปเอาก่อน”

“ได้สิ เดี่ยวผมพาไป”

“ไม่ๆๆ คุณชายไม่ต้องไป อยู่รับประทานมือเย็นกับท่านแม่จะดีกว่า ฉันขอคารลั๊ก...หมื่นนึ่งก็พอ”

เรียกทรัพย์จากเขาถึงห้าหลัก เงินจำนวนนั้นทำท่านหญิงถลึงเนตร

วาววับ

“การอะไรของเธอดังหมิ่นหนึ่ง คอนโดน้ำเธออยู่สูงโงะโลกเธอโงะ!”

“เนาะ มีมุกนะเพคะท่านหญิง”

“ฉันไม่ได้มีมุก!”

เพชรขำคิก จีบปากจีบคอดยั่วคนหนุ่ม “การอะไรหลักร้อย แต่คำดูแล หม่อมหลวงน้อย แยกต่างหากนะเพคะ”

“เธอ...ฉันจะทำยังไงกับเธอดี!”

“ให้หม่อมฉันไปเถอะเพคะ ไม่อยากทำให้ท่านหญิงเสียอรรถรส เกรงว่าจะหมิ่นหน้าหม่อมฉันจนเสียไม่ลง”

เด็กร้ายแกล้งยอกายถอนสายบัวลา แล้วเดินตัวปลิวออกจากโถง ไทยโบราณ โดยไม่สนใจเลยว่าเจ้าของวังศิวนาถจะอนุญาตหรือยัง

“ดูสิชายวิวัฒน์ ดูเด็กนั้น ยังไม่ทันไร ก็จ้องจะเหกกฎแม่แล้ว!”

พยายามชี้ให้หม่อมราชวงศ์วงศ์วิวัฒน์เห็นถึงความแสนสันก้าวร้าว ทว่าโอรสตัวดีกลับมองตามเด็กนั้นอย่างเอื้อเอ็นดูเสียอย่างนั้น

“ชายวิวัฒน์ แม่ว่าเราแปลกไปหมดเลยนะ รู้ตัวไหม”

“เธอครับ”

“ใช่ แม่ว่าเราอมเด็กนั้นเกินไป ตามใจทุกอย่าง ไม่ขัดอะไรเลย มันผิดวิสัยคนอย่างเรา”

หม่อมเจ้าหญิงปิ่นกระปอดกระแปด หงุดหงิดนักเมื่อช่างภาพเจ้าเสน่ห์ เอาแต่ยิ้มมุมปาก เหมือนสัตว์กินเนื้อที่ปล่อยให้เหยื่อวิ่งไล่ไปก่อน

“ฮะแอ้ม...ประกาศๆ วันนี้พลอยชมพुरวยมาก โถเงินตาแก่หัวงูมา เลี้ยงทั้งทวนกับพวกคุณมึงได้ แต่จะให้พลอยยัดทำ เอ๊ย รับประทานด้วย คงไม่ได้ พอดีว่าท่านยาของลูก ท่านไม่โอ้ไม่โอ้”

ก๊วนแก๊งสมัยเรียน ปวช. ของเพชรพากันไปห้องยินดี แกล้งกัมหัว การจะเจ้ามือใจป้ำ ทั้งในเรื่องราวไม่คาดฝันของเพื่อนสาวสุดเขี้ยว คราที่

เพตราบอกว่าห้อง ก็ตกใจมากพอดูแล้ว แต่นี่พ่อของลูก็ยังเป็นคนที่พวกเขา
นึกไม่ถึงเสียด้วย

“พลอย แกมาอย่างนี้ คุณชายเขา...”

“อย่า อย่าพูดถึง เกิดเหี้ยนโผล่มา พลอยชมพู่ช่วยค่ะ ช่วยแบบตาย
ไปเลย”

เมรีมาดิบเหลืออกตาสยดสยอง พลังวักมือเรียกพนักงานของสถาน
บันเทิง ลั้งเมนูให้มอลมิตรมาแทน พร้อมกับโยกกายไปตามเสียงดนตรี
ครึกครื้น กรีดกราดให้ร่องบนเวทีที่เริ่มวาดลวดลาย

“ขอมือคนโสดหน่อยได้ไหมครับ”

“ทางนี้ค่า คนโสดอยู่ทางนี้!” แสดงตัวว่าตนไร้เจ้าของ เพตรายกคิ้ว
แค้นเขี้ยว ตะโกนปาวๆ อย่างชอบอกชอบใจ “โสดจริงๆ นะค่า ฝีมือ
ผิวไม่มีค่า!”

“หรือ”

“แน่นอนสิค่า หนูมันคนโสดสนิท ศิษย์น้ำ...”

เอ่ยได้เท่านั้นเพตราก็ต้องชะงักกึก หันมองรอบโต๊ะ ดูว่าใครเป็นคน
ถาม แต่มอลมิตรกลับเย็บกริบ พยายามขยิบตาให้เธอมองทางด้านหลัง
คนสูงส่ง่าเปล่งประกายแสงชายทั้งร้าน ใบหน้าเปื้อนเคราประดับรอยยิ้ม
ดูดี

“คะ...คุณชาย!”

“อืม ผมเอง”

เขาตอบรับทั้งเสียงเคร่งขรึม ก่อนจะย่างสามชুমมาหา รั้งแขนเธอไป
ใกล้

“จะบอกว่าฝีมือดี ฝีมือดี ไม่ได้ละนะ เพราะตอนนี้...ผิวหนูมาแล้ว
นี่ไง”

‘เด็กหนีเที่ยว’ ลอบกลืนน้ำลายดังเอือก นิ่งก้มหนีสายพระเนตรขุนเคื่อง หลบสายตาวกซ้ายขวาเห็นของบริวารชาววัง พวกเขากลับมามองนางเธอตามรับสั่งของเจ้าเหนือหัว ท่านหญิงคงอยากจะประจานความงามหน้า ให้เธอได้อับอายซ้ำไ้ บางรายยกยืมซ้ำ บางรายรอลุ้นว่าท่านหญิงจะจัดการกับเธออย่างไร

“ชายวิวัฒน์บอกว่าเธอไปเต้นแรงเต้นกา ฉันสั่งแล้วไซ้ใหม่ ว่าจะเป็นางเรีงเมืองไม่ได้!”

เพตราส่งค้อนให้คนฟ้อง บ่นชมบ่นขมิบหงุดหงิดเขา หม่อมราชวงศ์วงค์วัฒน์ตวัดตามองคนทั้งโ้ตะ ก่อนจะจจจ้องที่เมรีเมาติบ เค้นถามจับผิด ‘นี่เธอมาเก็บของ คุณนี่ไวใจไม่ได้เลยนะพลอยชมพู’ แล้วลากเธอออกมาจากร้านโดยไม่ถามความสมัครใจกันสักคำ ไม่แม้แต่จะทักทายเพื่อนฝูงของเธอด้วยซ้ำ

“คุณชายพูดเวอร์เกินไปเพคะ หม่อมฉันโยกนิดหน่อยเอง แอลกอฮอล์ยังไม่ทันตกถึงท้องสักหยดเลยด้วย”

“แน่ใจเธอว่านิดหน่อย เอ๊ยๆ กรี้ดๆ นั้นเธอนิดหน่อย”

“ก็จิงหะมันสนุกนี้คุณชาย”

“เธอ มันคงสนุกมากสินะ ท้องอยู่แท้ๆ ยังจะไปตะโกนว่าผ้าไม่มีเสียล้นร้าน”

“ก็มันเป็นเรื่องจริง ฉัน! ไม่! มี! ผ้า!” เด็กหนีเที่ยวเงยหน้าถกเถียงเน้นย้ำน้ำเสียงในทุกๆจา เมินสีหน้ากรุ่นโกรธของหม่อมราชวงศ์หนุ่ม

“แต่ตอนนี้ คุณ! ท้อง! ลูก! ของ! ผม! อยู่!”

ตอกกลับด้วยเสียงเข้มกว่า เขากอดอกวางท่าเหมือนผู้ใหญ่เคร่งระเบียบ จนเพตราอยากจะปวน ด้วยการลุกขึ้นมาตะโกนปาวๆ ประชดเขาว่าผ้าไม่มัวผ้าไม่มีอีกสักรอบ

“มาแล้วเพคะท่านหญิง มาแล้ว”

หันไปตามเสียง เพตราก็อ้าปากหวอเมื่อเห็นก้านไม้อะไรสักอย่าง

ในมือเทียนหยด ตอบข้อสงสัยโดยพลันว่าแม่นมของคุณชายหายไปไหน เหตุใดจึงไม่ได้มาร่วมรับชมมหรสพนี้

“จะเอามาทำไมคะ อย่างบอกนะว่าจะตีกัน นี่ไม่ใช่ยุคก่อนเลิกทาส นะเพคะท่านหญิง ถ้าท่านหญิงให้คุณแม่นมตีหม่อมฉัน หม่อมฉันจะฟ้อง องค์กรพิทักษ์สิทธิมนุษยชน!”

“ฮึก...ฮือ...น้ำกูก หนูโดนรังแก พวกชาววังใจร้ายใจดำ ยูทูบเบอร์ แม่ไข่มุกก็หลอกหลวงหนู หนูเคยดูรายการเขา เวลาเขาทำผิด เขาเคยคิดว่า ท่านหญิงยายพะดาจะไม่จะเอาหัวลงหลัง แต่สุดท้าย ท่านหญิงยายก็ไม่เคยตี บอกว่ามันล้าสมัยไปแล้ว...ฮือ...แล้วนี่อะไร ท่านหญิงวังนี้ ยังยึดติดกับ ธรรมเนียมโบราณล้านปี ดีหนูแรงมากเลย เกิดมา คุณพ่อกับคุณแม่ยังไม่เคยตีหนู น้ำกูกก็ยังไม่เคยตีหนู พวกเขาเป็นใคร มาตีหนู”

“ก็เพราะฉันไม่เคยตีแกนี่แหละ แกถึงต้องแบบนี้ แล้วไปทำอะไรเข้าล่ะฮะ”

กรกฏถอนใจ ถามคนบนหน้าจอโทรศัพท์อย่างน้ำที่รู้จักหลานตัวเองดี ยามญาติสาวผู้พี่และสามียังอยู่ ทั้งคู่ทะนุถนอมตามใจเพตรามากนัก ตัวเขาเองก็แพ้ทาง โดนอีกฝ่ายอนง้อ จนพานดูไม่ลง

“ว่าไง ตกลงไปก่อเรื่องอะไร”

“หนูเปล่าก่อเรื่อง หนูก็แค่เที่ยวทิ้งทวนอะ หนูไม่ได้กินเหล้าเลยนะ”

คนเป็นนายยกมือกุมขมับ “ว่าแล้ว” ผุดขึ้นมาในหัวไม่หยุด ตาขวาง หมั่นไส้คนที่ยังไม่สำเหนียกอะไร

“ถ้ามันยุ่งยากมากนัก แกก็กลับมาอยู่กับน้ำไหมละ”

“แล้วลูกหนูละ หนูกลัวลูกหนูจะห่างเหินกับท่านย่า หนูต้องสะกดจิตให้ท่านหญิงรักลูกหนูตั้งแต่ตอนนี้ ไม่งั้นเวลาคุณชายมีลูกใหม่ หม่อมหลวงน้อยของหนูจะตกกระป๋องได้”

“อะ คิดแต่ละอย่าง ถ้าแกห่วง กลัวลูกแกจะกลายเป็นหมาหัวเน่า

แกก็ต้องอดทน”

กรกฎเอ๋ยนะเกมแตกดัน ก่อนจะตาโตพราวเมื่อเห็นหม่อมราชวงศ์ วงศ์วัฒน์นั่งผ้าเช็ดตัวผืนเดียวเดินเข้ามาในห้องด้วย หุ่นเขาช่างสมดุลงามเหมาะเจาะ ยั่วเย้ายวนใจน่าหลงใหล ทว่านอกจากหลานสาวตัวดีจะไม่น้ำลายหกเช่นตนแล้ว ยังเบะปากอาฆาตเขา จนกรกฎนึกสงสัยสารจับใจ ดูแล้วคุณชายคงจะต้องเหนื่อยกับเพตราอีกมาก

“เป็นไบบ้าง หายเจ็บหรือยังหมาน้อย”

“ไม่ต้องมายุ่ง ไข่คุณชายพี่ฟ้อง ฉันขอแยกห้อง ขอแยกห้อง!”

ดวงหน้าจิ้มลิ้มงอ้า ร่ำร้องบอกความต้องการ เรือนร่างอ่อนแอในชุดนอนลายการ์ตูนยังดูเป็นเด็กเสียจนโคแก่เกือบจะหลุดขา อยากจะตั้งฉายาเล็กพริกขี้หนูให้หย้าอ่อนจอมร้น

“ห้องคุณยังไม่เรียบร้อย นอนห้องผมไปก่อน”

เขาทรุดกายนั่งลงบนเตียงกับสาวเจ้า ดึงมือน้อยมาดู กำลังจะก้มเป่าเบาๆ หวังให้อุ่นร้อนจากลมปากคลายความเจ็บให้เพตรา แต่เธอกลับชักมือหนี ขยับกายออกห่าง

“คุณไม่ต้องมาทำดีกับฉัน ฉันรู้สึกได้ว่าคุณไม่ใช่คนแบบนั้น”

“ทำไมถึงคิดว่าสิ่งที่คุณรู้สึกเกี่ยวกับตัวผม มันถูกต้องล่ะ”

“ไม่รู้สิ สัญชาตญาณมันบอกว่าคุณ...จะทำร้ายฉัน”

“คุณก็เลย ชิงร้ายกับผมก่อนหน้านี้แหละ”

สภประสาธตากลมโต วงศ์วัฒน์ตัดพ้ออาวรณ์ โน้มตัวไปใกล้ แต่เธอก็รีบหาทางเลี่ยงด้วยการทิ้งตัวลงนอน ปล่อยให้เขาจذب้อง กระทั่งเธอนิทรด้วยความอ่อนเพลีย

“ฮิ...กว่าจะหมดฤทธิ์”

บ่นอย่างมันเขี้ยว ยืนมือลูบผมอ่อนนุ่ม แต่มาจนถึงหน้าห้องของหญิงสาว แม้อายุครรภ์จะสามเดือนแล้ว ทว่าก็ยังไม่นูนลักเท่าไร

หม่อมหลวงตัวจิ๋วเปรียบได้ดั่งห้วงมาดถึงรังกันไว้ หาไม่แล้ว เธอ ก็คงจะทอดทิ้งไปทันทีเมื่อปอกลอกเขาจนสาสมใจ

ในทางพระพุทธศาสนา ทุกอย่างมีเหตุปัจจัย ไม่มีอะไรบังเอิญ หาก ไศกนาฏกรรมนั้นคืออดีตระหว่างกัน นั่นแปลว่าเขาต้องต่อสู้กับความรู้สึก ติดค้างจากชาติเก่าก่อน อย่างนั้นใช่ไหม...

อรุณรุ่งวันใหม่สำหรับบริวารชาววังต่างออกไปจากเดิม ความเงียบ เียบตามวิสัยถูกทำลายลงทันควันเมื่อแม่สาวเรียงเมืองของท่านหญิงวิลาสินี เดินหาหวอดๆ เข้ามายังห้องรับประทานอาหาร

“นี่ ยายเด็กพลอยชมพู่ ระวังกิริยามารยาทบ้าง อยากโดนฟาดอีก รอบเธอไง”

“ก็หม่อมฉันยังปรับตัวไม่ได้นี่เพคะ ปกติหม่อมฉันทำงานตอนกลางคืน นอนตอนกลางวัน”

“แต่ตอนนี้อยู่ในวังฉัน เธอจะมาอ้างอิงเวลาตอนเธอเป็นเมรีซึ่มาได้ ผู้หญิงอะไร นอนตื่นสายกว่าลูกชายฉันเสียอีก”

เมรีฝันหน้าหนี แอบกลอกตามองบน เช่นเดียวกับคนเคื่องคนที่ทำให้เธอ ถูกดู เขาหายตัวไป ทั้งไว้ก็แต่เพียงโน้ตเปะแจ้จั่ว เห็นว่ามีงานถ่ายภาพ ที่ต้องใช้แสงธรรมชาติยามเช้าตรู่

“เธอต้องฟังสั่งรวไรนะแม่เพตรา มาอยู่กับฉัน เธอควรปฏิบัติตามกฎ ตามระเบียบของฉัน เลิกฉันสักที”

“ถ้ากฎระเบียบต่างๆ มันมีไว้เพื่อฝึกคนให้เชื่อใจ ไม่มีอิสระ ไม่มี ความคิดเป็นของตัวเอง หม่อมฉันก็ไม่อยากจะทำสักเท่าไรหรอกเพคะ”

“ฝึกให้เชื่อใจอะไร เธอพูดอะไรของเธออี”

“ก็ข้อห้ามสารพัดที่ท่านหญิงกำหนดขึ้นมา มันดูเหมือนว่าท่านหญิง อยากจะบงการความเป็นไปของทุกคนที่นี่ จนหม่อมฉันนึกสงสัย ว่าตกลง แล้วกฎของท่านหญิง มีไว้เพื่อสร้างความเป็นระเบียบเรียบร้อยภายในวัง

หรือมีไว้เพื่อควบคุมคนรับใช้ ไม่ให้พวกเขามีปากมีเสียงกันแน่”

บริวารชาววังยกมือทาบอก ถึงคราวให้พวกเขาตระหนกตกใจอีกครา ตาเบิกกว้างมองสาวเรียงเมือง ไม่คาดคิดว่าจะมีคนกล้าลุกขึ้นมาทักท้วง เชื้อพระวงศ์ผู้เป็นที่เคารพนับถือของใครๆ

“บางอย่าง มันต้องปรับปรุงไปตามยุคสมัยหรือเปล่าเพคะ อย่าง ขอให้ว่า ห้ามเล่นสไลซ์เซี่ยลทุกชนิด คือลิดรอนสิทธิเสรีภาพกันสุดๆ”

คัดค้านกฎคร่ำครึที่ว่า เพตราเหลียวมองผู้คนรายล้อม

“ทุกคนรู้ใช่ไหมว่าโลกตอนนี้มันมีเฟซบุ๊ก อินสตาแกรม ดิจิตอล และอะไรอีกมากมาย อย่างบอกนะคะว่ายังส่งสารด้วยนกพิราบกันอยู่”

“เธออย่ามาทำให้คนในวังเขาแตกแยกกันนะ ฉันมีเหตุผลของฉัน พวกเขาต้องตั้งใจทำงาน”

อีกประการคือไม่ปรารถนาจะให้เรื่องราวภายในแพรงพรายสู่ภายนอก ไม่ต้องการให้ใครทำตนเป็นกระบอกเสียง กระจายข่าวแจ้งสาธารณชน

แม้จะชื่นชมที่พระดาไม่หัวสมัยใหม่ ยอมให้หลานสะใภ้ยกกล่องขึ้น มาถ่ายรายการลงช่องยูทูบ ทว่าจะให้หม่อมเจ้าหญิงวิลาสินีเป็นเน็ตไอดอล ชาววังเหมือนน้องสาว ท่านหาทำเช่นนั้นได้ไหม

“แล้วท่านหญิงตัดสินพระทัยไปก่อนได้ยังไงเพคะ ว่าพวกเขาจะไม่ตั้งใจทำงาน ท่านหญิงยังไม่ให้โอกาสพวกเขาได้ทดลองเลย” คนรั้นยียวน เจ้าของวังวัยชรา แก่ลึงถามเสียงใส “พวกคุณ โอเคกันจริงๆ เหรอคะ เรา จะอยู่กันอย่างนี้จริงๆ ใช่ไหม อะไรที่รู้สึกว่ามันเป็นธรรม เราพูดได้นะคะ”

“ไม่เป็นธรรมอะไรี๊ นั่นเป็นธรรมเสมอ ถ้าเธอไม่พอใจ เธอก็ออกจากวังฉันไป ทุกคนเขาโอเคกันหมด มีแต่เธอนี่แหละ คิดจะเริ่มสร้างความ วุ่นวาย!”

“ท่านหญิงทรงแน่วพระทัยจริงๆ เหรอเพคะ ว่าทุกคนโอเคกันหมด เคยถามพวกเขาบ้างไหม”

“แล้วทำไมพวกเขาจะต้องไม่โอเค คนมาอยู่รวมกันหลายสิบคน

แบบนี้ ถ้าไม่มีกฎ ว่าจะละทะเลแค่นี้ เธอลองนึกดูซิ”

“หม่อมฉันเข้าใจเพคะ แต่นอกเหนือจากการมีกฎ ก็คือการให้พวกเขาได้ใช้ชีวิตในแบบที่พวกเขาอยากใช้ ทำในขอบเขตเท่าที่พวกเขาจะทำได้”

เพตราขยี้ม เดินเข้าไปใกล้บิรวารแรกแย้ม ยกคิ้วทักทายตามประสาคนเกิดมาในยุคเดียวกัน เห็นความตื่นตัวออกมาจากประกายตาของพวกเธอ

“บางที เด็กๆ พวกนี้ อาจจะไม่ใช้สายไทยแท้ดั้งเดิมเหมือนท่านหญิง แต่เป็นสายอินเตอร์ สายเกาหลี บางคนอาจจะแฟนคลับของศิลปินเคป๊อป...”

“เคป๊อปอะไรของเธอ ไม่มีใครเขาสนใจจะเป็นแฟนคลับเคป๊อปเคเพปอะไรนั้นหรือ!”

คำค้านของท่านหญิงไม่มีผล เพตราหรีตจับสังเกต แกล้งทดสอบด้วยการนำข้อเสนอเข้ายวนมาหยั่งเชิง

“ใครยอมรับว่าเป็นแฟนคลับศิลปินเคป๊อป ถ้าพวกเขามาเล่นคอนเสิร์ตที่ไทยเมื่อไหร่ ฉันจะพาไปดู”

“หนู หนูคะคุณพลอยชมพู!”

หนึ่งในบิรวารแรกแย้มตกหลุมพราง สาวน้อยยกมือร้องบอก ก่อนจะหันเลอหลาเมื่อถูกเพตราจับไหล่ เขย่าเบาๆ

“นั่นไง ฉันคิดแล้ว ว่าต้องมีแฟนคลับเคป๊อปอยู่ในวังนี้บ้าง!”

เมรีเรียงมือหว่านระชอบใจ ชื่นท่าที่เอียงอายของสาวน้อย แม้จะยอมรับว่าชอบศิลปินเกาหลี ทว่าก็ยังกลัวๆ กลัวๆ ชัดว่าเกรงพระทัยเจ้าของวังคือนาถมากโข

“ท่านหญิงเห็นไหมเพคะ ที่ผ่านมา ไม่ใช่ว่าทุกคนโอเค แต่เป็นเพราะพวกเขาไม่กล้าพูดอะไรเลยต่างหาก”

“เธออย่าเอาคนของฉันมาอ้าง เธอจงใจจะป่วนฉัน เพราะเรื่องที่โดนฉันฟาด ก็บอกมาเถอะ!”

“เปล่านะเพคะ หม่อมฉันไม่ใช่คนเจ้าคิดเจ้าแค้นขนาดนั้นสักหน่อย”

ข้าศึกชอบใจ เพตรารู้สึกได้ถึงพลังของความเปลี่ยนแปลงจากหม่อมวล

ชาววัง ขาดก็แต่แรงกระตุ้น และคนที่จะลุกขึ้นมาเป็นแกนนำ เป็นตัวแทน พวกเขา

“เรามาออกเสียงโหวตกันใหม่เพคะ ถ้าหม่อมฉันแพ้ เห็นชัดแล้วว่า ทุกคนยินดีจะอยู่ในกรอบจารีตประเพณีของท่านหญิง หม่อมฉันจะเลิกยุ่งกับข้อระเบียบโบราณทั้งหลายนั้น แต่ถ้าหม่อมฉันชนะ ท่านหญิงต้องยอมให้หม่อมฉัน ปฏิวัติกฎเกณฑ์ของวังนี้!”

๓

ต้มเหล้าในริ้ววัง

ภาพความวุ่นวายตรงหน้าชวนให้หม่อมราชวงศ์วงศ์วัฒน์นึกถึงการได้วาทีเพื่อชิงตำแหน่งทางการเมือง ตาเหี่ยวเป็นประกายมองสาวเมรีขึ้นมา ผู้สร้างบรรยากาศครึกครื้น ผิดแผกไปจากความขลังเงียบเชียบในกาลเก่า เธอกำลังยืนโดดเด่นท่ามกลางบริวารของหม่อมเจ้าหญิงวิลาสินี เรียกร้องสิทธิเสรีภาพให้ใครๆ

“ถึงเวลาแล้วค่ะ ที่กฎของวังนี้ จะต้องมีการแก้ไข ต้องแก้ไข!”

“เธออย่าลืมนะแม่พลอยชมพู เธอมาอยู่แค่ไม่กี่เดือน คิดว่าวังนี้จะเปลี่ยนได้สักแค่ไหน ถ้าเธอไป เดี่ยวฉันก็จะทำเหมือนเดิม!”

“เพคะ ถึงตอนนั้นท่านหญิงจะทำยังไง หม่อมฉันไม่ยุ่งหรอก แต่ตอนนี้ หม่อมฉันยังอยู่ ท่านหญิงต้องเปิดโอกาสให้หม่อมฉันหาเสียง เรียกคะแนนจากทุกคน”

“อี๋ อยากจะหาเสียง อยากจะอะไร ฉันก็รับคำท้าทั้งหมดนั้นแหละ เพราะยังไง ฉันก็ชนะอยู่แล้ว...ใช่ไหมเทียนหยด”

“เพคะ ทีมท่านหญิง แข็งแกร่งเหมือนหินผา”

“มันก็ไม่แน่หรอกเพคะ ถึงเวลาไหนคะ เน้นของหม่อมฉันอาจจะพุ่งพรวดเบียดแข่งมาเลยก็ได้...ใช่ไหมคะ น้องแฟนคลับเคพีอ็อปของพี่ ทำไมเราจะบ้าคลิบินเกาหลีอย่างเปิดเผยไม่ได้!”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มหลุดหัวเราะ ชันนุกที่หัวเรือใหญ่ต่างก็หาแนวร่วมของตัวเอง ร่างสูงเดินแหวกเข้าไปในใจกลางของการโต้ว่าที่

“นี่เล่นอะไรกันครับเนี่ย ท่านแม่”

“แม่ไม่ได้เล่นนะชายวัฒน์ แม่จะสั่งสอนให้เด็กเมรีได้รู้สำนึก ว่ากฎเกณฑ์ของวังนี้ มันศักดิ์สิทธิ์แค่ไหน”

วงศวัฒน์ถอนใจ แฝงอกสีแทนภายใต้เสื้อเชิ้ตสีขาวกระพือเบาๆ ดูเช็กชี้นำลุบไล้จนเพตรา निकเคื่อง...คนเขากำลังหาทางออกในวาระตึงเครียดกันแท้ๆ ยังจะมาแอกต์ท่าทำเป็นท่อยู่อีก

“พลอยชมพู ฟังผมนะ ข้อระเบียบต่างๆ มันมีไว้เพื่อให้ทุกคนรู้หน้าที่ตระหนักถึงความรับผิดชอบ ถ้าคนสวนอยากไปทำครัว ถ้าแม่ครัวอยากไปกวาดพื้น ผลมันจะเป็นยังไง...คุณเองก็ต้องรู้ว่าอยู่ที่นั่นในฐานะอะไร ท้องหม่อมหลวงน้อยอยู่ ไปเดินเร่ร่อนก้าแบบนั้น มันไม่ใช่แค่เรื่องสมควรไม่สมควร แต่หมายถึงความปลอดภัยของลูกด้วย”

“ค่ะ รู้ ฉันระวังตัวอยู่แล้วนะ และฉันก็ไม่ได้อยากจะยกเลิกกฎเลยเสียหน่อย ฉันแค่อยากปรับปรุงพัฒนา”

“ยังจะเถียงอีก”

“ใช่ ยังจะเถียงอีก!” หม่อมเจ้าหญิงแยมโอะฮุสึเยาะเย้ยเด็กป่วน แต่โอรสตัวดีกลับฟังขยชนะของท่าน ด้วยการล่าหน้าเห็นต่าง

“ท่านแม่ครับ กฎบางข้อ มันก็ไม่เข้ากับยุคสมัย อย่างที่พลอยชมพูว่าจริงๆ”

“ชายวัฒน์!”

“ใช่ๆ คุณชายพูดถูกนะเพคะท่านหญิง มีหลายกฎที่สมควรแก่การปฏิรูป” เพตราได้ที อาศัยจังหวะที่ท่านหญิงกำลังเพเลียงปล้ำชักชวนชาววัง

“ไหน...ใครอยากมีเงินเพิ่มบ้างคะ ใครรู้ลึกว่าเงินเดือนที่ได้รับจากท่านหญิง มันน้อยเกินไปแล้วบ้าง”

พวกเขาหน้าเหลอเล็กน้อย ยังละล้าละลัง ไม่มีใครกล้าแสดงความเห็น จนเพตราต้องหามาตรการมากระตุ้น

“นะคะทุกคน ส่งเสียงออกมาเถอะค่ะ เสียงของทุกคนมีค่า เราต้องใช้มันให้เป็นประโยชน์ ถ้าไม่ใช่ตอนนี้ พวกคุณคงไม่มีโอกาสได้ใช้อีกแล้ว”

ความแข็งขันของเธอจุดไฟในตัวบ่าวรับใช้ ผู้กล้าคนแรกค่อยๆ ยกมือที่หน้าตึกใจกว่านั้น เขาหาใบบริวารแรกแย้ม แฟนคลับเกาหลีทีมเพตราไม่แต่เป็นคนสวนสูงวัย ผู้คอยรับใช้เจ้าในวังมานานพอๆ กับเทียนหยด

“นายสม!”

“ขอประทานอภัยจริงๆ ครับ ท่านหญิงอย่าทรงกริ้วกระหม่อมเลย”

สมยิ้มเจื่อน กลัวเกรงในبارมีของเจ้านาย ทว่าก็ไม่ยอมลดมือลงเป็นแรงบันดาลใจให้บริวารคนอื่นกล้าทำแบบเดียวกัน

“หมายความว่ายังไง นี่เงินเดือนไม่พอใช้กันหมดเลยหรอ!”

“คำตอบมันก็ชัดเจนแล้วนะเพคะ ไม่ใช่ว่าพวกเขาสุรุ่ยสุร่าย แต่ท่านหญิงดูค่าครองชีพตอนนี้สิเพคะ จากการตรวจสอบข้อมูลของหม่อมฉันพบว่าท่านหญิงให้เงินเดือนจำนวนนี้มาตั้งแต่หลายปีก่อนโน้น”

“แล้วยังไง เธอลืมไปหรือเปล่าว่าฉันเป็นคนเสียเงิน ไหนจะต้องถูกเธอรัดไถค่าอุ้มท้องหม่อมหลวงน้อยอีกล่ะ”

“เพคะ หม่อมฉันเข้าพระทัย และไม่ได้คิดจะขอให้ท่านหญิงควักกระเป๋าจ่ายเพิ่ม แต่มันถึงเวลาแล้ว ที่ทุกคนจะมีเงินเป็นของตัวเอง นอกเหนือจากเงินเดือนของท่านหญิง”

“คุณหมายความว่ายังไงทีอพลอยชมพู คุณคิดจะทำอะไร”

เพตรายิ้มว่า ตบokenำเสนอแผนงานของตัวเอง “พลอยจะช่วยทุกคนค่ะ เชื่อมมือพลอยนะคะ แม่พลอยคนนี้จะหารายได้เข้ากระเป๋าชาวัง”

“นี่เธอ มีแก๊ใจอยากจะช่วยคนของฉันจริงๆ เหม่อมแม่พลอยชมพู”

“เพคะ หม่อมฉันอยากช่วยพวกเขาจริงๆ”

ท่านหญิงนึ่งงัน เริ่มใคร่ครวญกับองค์เอง หรือท่านจะมองเด็กเมรีผิดไป เพตราอาจเป็นเหมือนแม่ไข่มุกหญิงเถื่อน แม่นกอมคว้นหงส์หยก ภายนอกดูร้าย แต่ภายในแสนดี...

“แล้วเธอ จะทำยังไง”

สุรเสียงของท่านคลายความเข้มนวดตามพระทัยที่เริ่มอ่อน ทอดนตรมองสาวน้อยหน้าใสไร้พิษภัย ก่อนจะรับรู้แจ้งในวินาทีถัดมา ว่านั่นคือภาพลวงตา

“คุณชาย ท่านหญิง หม่อมฉันอยากลอง...ตัมเหล่าในรั้ววังเพคะ”

“อะไรนะ!”

“กฎกระทรวงฉบับใหม่ เขาให้ทำกินเองได้แล้วนะเพคะ หรือถ้าท่านหญิงจะแอดวานซ์ ตั้งตนเป็นผู้ชาย สร้างรายได้เข้าวัง หม่อมฉันก็ยินดีจะยกสูตรให้ฟรีๆ เหล้าตรา...ลูกหมาน้อยเมรี”

เซ็ดหน้าเอ้อย่างภาคภูมิ มือลูบท้องตัวเบาๆ นั่นอาจเป็นสมบัติที่เพตราทิ้งไว้ให้หม่อมหลวงจิวในครรรค์

“ถึงตอนนั้น ถ้าเฮงจนขายดีเทน้ำเทท่า แบนด์ลูกหมาน้อยเมรีคงดังปึงเป็นพลูแตกเลยนะเพคะ”

“ก่อนพลูจะแตก คนของฉันจะใจแตกเพราะเธอก่อนนะสิ มันเรื่องอะไรจะมาตัมเหล่ากลิ่นสุราในวังของฉันสิ!”

“ก็วังท่านหญิงกว้างใหญ่ไพศาลขนาดนี้ ปล่อยทิ้งไว้ ก็เสียดายเปล่านะเพคะ”

“เธอไม่ต้องมาอ้าง เธอแค่จะหาเรื่องสนุกสนานไปวันๆ!” ดักคอเมรีตัวบาง หม่อมเจ้าหญิงวัยชราหันหาโอรส “ชายวัฒน์ ลูกดูสิ แม่จะทนไม่ไหวแล้วนะ ถ้าเสด็จปู่ของลูกยังวนเวียน คอยดูแลลูกหลานอยู่ ท่านคงจะกลุ่มพระทัยมากแน่ๆ!”

กรรมการห้ามทัพก้มหน้าลอบยิ้ม พินิจครุ่นคิดหาทางจบการโต้ว่าที่

ยอมปล่อยให้สาวสองยุคเปิดศึกล่องเลยมา ก็ด้วยต้องการดูเชิงของทั้งคู่
ท่านแม่ ไม่แก้ตัวยาก เด็กพยศ ก็ช่างร้ายกาจนัก...ออกไปซะเป็น
นางเรียงเมืองอีกไม่ได้ ก็ทำท่าจะเป็น ‘นางเรียงวัง’ แทนเสียแล้ว

“หม่อมเจ้าหญิงวิลาสินี ถึงท่านจะดู แต่ท่านก็พระทัยดีกับเพิร์ลมาก
เลยคะ...”

น้ำเสียงและแวตาทองแม่ไข่มุกแห่งวังดิษยกุล เอ่อล้นด้วยความ
เหตุนุญชาต่อผู้ที่ถูกเอ่ยถึงจากใจจริง จนเพตราไม่อาจกลางแคลง หรือ
จับผิดยุทูปเบอร์สาวได้เลย

เธอถอนใจปลงๆ หยุดดูรายการของเจ้าหล่อน นึกสะท้อนใจใน
ความแตกต่าง เธอคงไม่มีวันเป็นที่พอพระทัยได้อย่างอีกฝ่าย

“หือ...นั่นน่ะ ยายนางแบบนั่นนี่หว่า”

ตากลมโตะเหลือบมองคลิวิดิโอถัดมา เห็นถึงความสามารถด้านการ
ประมวลผลของเว็บไซต์ดัง รวบรวมระบบอัลกอริทึมรู้ลึกรู้แจ้งว่าเธอกำลัง
สนใจผู้คนและความเป็นไปของสองวังเก่า ถึงได้แนะนำข่าวที่เกี่ยวข้องกับ
คุณชายแห่งวังคิวนาณาให้

“วันนี้กับคุณชาย ก็ยังคุยกันอยู่เรื่อยๆ ค่ะ...อืม จะพัฒนาใหม่ จะ
ขยับสถานะหรือเปล่า คงต้องใช้เวลากันนิดนะคะ วันใสเป็นผู้หญิง ไม่อยาก
พูดอะไรมากค่ะ”

“คำ นี่ไม่ได้พูดมากเกินไปเลยนะ!”

เพตราเบิกปาก รำคาญลูกไม้ของสตรีด้วยกัน ก่อนจะลงจากเตียงกว้าง
ของหม่อมราชวงศ์หนุ่ม เดินไปใกล้โต๊ะไม้แกะสลักที่ริมหน้าต่าง หยิบกล่อง
ตัวโปรด กระตุกยืมประทุษร้าย...

“ทำอะไรนะพลอยชมพู วางลงเดี๋ยวนี้เลยนะ!”

เจ้าของเสียงเข้มเปิดประตูตรงมาช่วยชีวิตอุปกรณ์ทำมาหากินได้
ท่วงทั้น คว้ามันออกจากมือเล็ก ก่อนจะติดหน้าผากลงโทะเด็กเมรี

“ไม่น่ารักเลยนะหมาน้อย ลูกชายผมผิดอะไร”

“เซอะ!”

เธอสะบัดหน้าพริต ไม่มีที่ท่าว่าจะรู้สึกผิดต่อกล้องราคาแพงระยับเลยสักนิด

“ยังจะมาเซอะอีก เลิกนอนได้แล้ว”

“ใครว่าฉันนอน ฉันกำลังประท้วงความอยุติธรรมของท่านหญิงวิต่างหาก พอมีแว่วว่าตัวเองจะแพ้ ก็พึงการหาเสียงของฉันเฉยเลย อีกนิดเดียว ก็จะลงคะแนนโหวต ฉันจะต้มเหล้าได้แล้วแท้ๆ”

“คุณใจร้อนเกินไป ถ้าอยากปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอะไรๆ ภายในวัง คุณต้องใจเย็นกว่านี้”

“จะให้เย็นอะไรอีก ทุกอย่างมันบีบรัดจนฉันอึดอัดไปหมดแล้ว คุณเองก็เถอะ ไม่คิดจะทำอะไรเลยเหรอไง”

“ผมอยู่กับคนหัวโบราณมาทั้งชีวิต ผมเข้าใจว่าท่านแม่คิดอะไร ท่านอย่างแปดสิบแล้วนะพลอยชมพู คนรุ่นนี้ เราจะให้เขาเปลี่ยนแปลงแบบนี้นะ มันไม่ได้หรอก” ออกปากสอนเด็กสมัยใหม่ วงศ์วงศ์หอดเสียงขริมเกลี้ยกล่อม “คุณยังต้องอยู่ที่นี้อีกนานนะพลอยชมพู คิดจะตีกับท่านแม่ไปตลอดเลยเหรอ”

“ก็ไม่ได้อยากตีขนาดนั้น แต่พอตีว่าฉันแสบไม่ได้”

“ผมก็ได้จะให้คุณแสบ แค่อยากให้คุณลองอ่อนกับท่านบ้าง คุณไม่เห็นเสน่ห์ของอีกวังเหรอ เพิร์ลเป็นพริตตี มีรูปหล่อไม่สมควรออกมามากมาย ทำไมเพิร์ลถึงยังเอาชนะใจท่านได้ เพราะเนื้อแท้ของเพิร์ลอ่อนหวานว่าง่าย แต่คุณเล่นแข็งใส่อย่างนี้ ท่านก็แข็งกลับสิ”

“คุณพริตติยูปเบอร์อ่อนหวาน เพราะเขารักคุณดอกเตอร์แผ่นดิน เขาก็ยอมทำเพื่อสามีได้อยู่แล้วมะ”

“แล้วคุณล่ะ ไม่อยากทำเพื่อ...หม่อมหลวงน้อยในท้องบ้างเหรอ ไม่อยากให้ท่านย่ำรักลูกเราเลยใช่ไหม ถ้าท่านแม่เกลียดคุณ จนพาลไปถึงลูกเรา

ละ คุณคิดว่าแกจะอยู่ยังไงหือ”

กรรมการห้ามทัพพาทางหวานล่อม เกือบจะหลุดปากไปว่าเพื่อตนเอง
ทว่ากระบังไว้ได้ทัน ด้วยถ้อยถ้อยเช่นนั้น คงรังแต่จะทำให้เมรียาก่อกบฏ
ภายในวัง

“ถ้าท่านหญิงไม่รักหม่อมหลวงน้อย ฉันก็จะพาลูกไปด้วย ที่ฉันหน้า
ด้านเอาตัวเองมายึดเยียดอยู่ในวังนี้ ก็เพราะอนาคตของเขา เขาต้องเป็น
หม่อมหลวงของตระกูลคิวนาถ เป็นทายาทของหม่อมราชวงศ์วงศ์วัฒน
แต่ถ้าท่านหญิงของวงศ์คิวนาถไม่รักเขา ฉันก็จะขายเหล้าหาเงินเลี้ยงเขาเอง
ไม่ต้องอยู่เป็นลูกเลี้ยงของยายวุ่นไสด้วย”

“พูดถึงวุ่นไสทำไมอีก ผมเลิกยุ่งกับเขาไปแล้วไง”

“อ้อเหอ ถ้าเลิกเด็ดขาดแล้ว อะไรคือการที่ยายวุ่นไสบอกนักข่าวว่า
ยังคุยกับคุณอยู่ ตกลงคุณเหลหรือนางเหล!”

มุมปากเขายิ้ม ยื่นหน้าไปใกล้ขึ้นขึ้นเสียงคาดคั้น รวบรวมอ้อนแอ้น
มากอด

“นี่หวงผมในฐานะแม่ของลูกเหอ”

“ก็ใช่นะสิ ยังไงฉันก็ไม่อยากให้ยายวุ่นไสมาเป็นแม่เลี้ยงของลูกฉัน
นางต้องแอบหยิกแอบตีลูกฉัน ส่วนคุณ ก็คงเป็นพ่อบ๊อๆ ที่เอาแต่หลงเมีย!”

“คุณพูดผิดแล้ว ผมไม่มีทางให้วุ่นไสมาเป็นแม่เลี้ยงของลูกเรา ส่วน
เรื่องหลงเมีย คุณพูดถูก ต่อไป ผมต้องหลงเมียมากแน่ๆ”

“แหงละ คนอย่างคุณก็ต้องบ้าผู้หญิงอยู่แล้ว ไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่
อะไรหรอก” เพตราว่าเห็บ เอนกายหนีคนสูงใหญ่ ยิ้มกริ่มกริ่มของเขาทำ
เธอสะบัดร้อนสะบัดหนาว

“จริงๆ ผมก็ชอบโอเดียของคุณนะ ถ้าคุณคิดจะขงเหล้าให้คนในวังกิน
ผมก็ไม่อยากให้คุณไปใช้เหล้าของ...”

ชะวักก็เพราะไม่อยากเอ่ยออกมา ทำทิวทัศน์แปลกไปจนเพตรา
ขมวดคิ้วสงสัย

“ของใคร”

“ช่างเถอะ เอาเป็นว่าผมอยากให้คุณใช้เหล้าของคุณเองมากกว่า”

“ใช้ไหมล่ะ ฉันนะ อยากลองผสมเครื่องดื่มด้วยเหล้าที่ฉันทำขึ้นมาเอง...” เออออห่อหมกไปกับคุณชาย เพตราอมยิ้มเพื่อพกถึงแผนการที่แอบวาดหวังไว้ ลืมสิ้นเลยว่าต้องกะบึ่งกะบอนกับเขา

“การชงเหล้า มันไม่ใช่ว่าสักแต่จะทำให้เมา มันมีศิลปะมากกว่านั้น ขนาดคุณยังติดใจ ชอบเหล้าที่ฉันผสมให้”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มหัวเราะ ไม่อาจเถียงเธอในข้อนี้ได้ ด้วยก็เปลอติดใจฝีมือของแม่เมรีจนเคยไปนั่งเฝ้าเธอมาแล้ว

“ไม่ใช่แค่เหล้าหรือกนะที่ผมชอบ กับคนชง ผมก็...”

“ปละ...ปล่อยได้แล้ว เกิดใครโผล่มาเห็น ฉันเสียหายนะ ท่านแม่ของคุณคงหาว่าฉันเป็นนางอ่อยนางยั่ว!” เอ้ยแทรกก่อนที่คุณชายหนุ่มจะพูดคำใดก็ตามที่ทำให้เธอครั่นคร้าม เพตราเงื้อมมือตีไหล่เขาแรงๆ

“ปล่อยก็ได้ แต่ต้องลงไปปรับของว่างกับผมก่อน”

“ฉันไม่...”

“อย่าปฏิเสธ ผมห่วงหม่อมหลวงน้อย คงจะหิวแย่แล้ว”

พอหม่อมราชวงศ์วงศ์วัฒนเจ้าตัวเล็กมาอ้าง สาวต้อยก็คร้านจะรับซึ่งออกจากห้องก่อนเมื่อวงแขนกว้างเริ่มคลายออก

“ระวังหน่อย อย่าวิ่งชน”

บนพลาสถ่ายหน้าเบาๆ ตาพรวระยับมองตามหญิงสาวที่เพิ่งพ้นเลขสองมาเพียงปีกว่า จะด้วยอายุหรือความอ่อนเยาว์ เขาเธอช่างห่างกันจนดูเหมือนว่าล่อลวงเด็กมาอย่างไรอย่างนั้น

“เห็นคุณชายบ่นว่าอยากรับกระทงทอง นมเลย...”

“เลยอะไรเธอค้า คุณเทียนหยดขา”

เทียนหยดหุบยิ้มทันควัน หันมองเจ้าของเสียงล่อเลียน พยายามบั่น

สีหน้าเรียบเฉยเอาไว้ ทั้งที่ภายในกำลังคุกรุ่น เหมือนภูเขาไฟใกล้ปะทุ

“นมครับ ให้พลอยชมพูนิดด้วยนะ กระทั่งของของนม อร่อยที่สุดแล้ว”

กรรมการห้ามทัพเดินมาสวมกอดเอวอวบเจ้าเนื้อ ดิตสินบนด้วยหอม
อีกหนึ่งฟอดใหญ่ จนคนสูงวัยใจอ่อน ยินยอมให้เพตราร่วมรับประทาน
ของว่างที่เธอสู้อุตส่าห์ตระเตรียมเพื่อยอดดวงใจ

“เธอเรียนจบอะไรมาเด็กเริงเมือง ที่ว่าเชี่ยวชาญเรื่องผสมเครื่องดื่ม
เป็นพิเศษ มันยังงี้”

เพตราหันหาคนถาม ประหลาดใจอยู่ไม่น้อยที่ท่านหญิงยกเอาประโยค
ที่เธอทิ้งท้ายเอาไว้ก่อนพาตัวเองไปยังห้องคุณชาย มาตรัสกลางห้องรับ-
ประทานอาหาร

“หม่อมฉันจบ ปวช. การโรงแรมมาพะคะ”

“ปวช. งั้นก็เทียบเท่ากับเรียนจบมัธยมปลายเองนี่ แทนที่จะเรียนต่อ
แต่ดันมาทำตัวเกรอย่างนี้”

“เกรอะไรพะคะ หม่อมฉันกำลังหาประสบการณ์ต่างหาก”

“หาประสบการณ์ หรือหาเรื่องเมากันแน่ อย่ามาพูดนะว่าบ้านยากจน
ชายวิธน์สารภาพกับฉันล่ะว่าเธอน่าจะมีเงินอยู่พอตัว แล้วทำมาเป็นบอกว่า
อยากจรรู้จักดีศรี แต่เงินในบัญชีไม่อำนวย!”

“ก็มันไม่อำนวยจริงๆ นี่เพคะ เงินพวกนั้น หม่อมฉันไม่อยากใช้
สักเท่าไร”

“ก็เลยมาใช้เงินฉัน เงินที่ฉันควรจะเก็บไว้ให้คนของฉัน แต่ดันต้อง
เอามาให้คนนอกอย่างเธอ ยายเด็กงก เห็นแก่ตัว!”

ท่านหญิงออกโธษฐานดู พระชนกขมวดมุ่น ด้วยจู้จี้ เด็กเริงเมืองก็วิ่งไป
ดวงหน้าน่ารักฉายความเจ็บปวดอยู่ชั่วแวบหนึ่ง ก่อนจะกลับมาจิบปาก
จิบคอกวนประสาทท่านดังเดิม

“เพคะ หม่อมฉันงก เรื่องอะไรจะยอมเสียเงินของตัวเอง!”

“ยะ...ยายเด็กบ้า ไปเลยนะ ฉันไม่ให้เธอกินกระหนทงนี้หรอก คน

อย่างเธอ กินไป ก็คงไม่รู้ซึ่งถึงรสชาติแบบชาววัง”

“โอเคเพคะ ไม่กินก็ไม่กิน คนล้นชาวบ้านอย่างหม่อมฉัน ออกไปหาอะไรกินนอกวังก็ได้ เอะ!”

สาวสมัยใหม่แบ่ปากสะบัดหน้า ไม่สนเลยว่าจะทำให้สาวยุคโบราณ กริ้วเพียงใด ท่านหญิงผินพระพักตร์หาโอรส หงุดหงิดเหลือล้นเมื่อหม่อมราชวงศ์วงศ์วัฒนทำท่าจะลุกตามเจ้าหล่อน

“พลอยชมพู่ จะไปไหน กลับมาก่อน”

“จะตามกลับมาทำไม ปล่อยให้พี่ชายวัฒน ยิ่งเร้าอารมณ์ ยิ่งเร้าใจมาก จะยิ่งได้ใจนะ”

ชายหนุ่มถอนใจ สบพระเนตรขุนเคื่อง ทอดเลี้ยวถอนขอ “ท่านแม่อย่าพูดว่าพลอยชมพู่เป็นคนนอก หรือทำเหมือนเขาเป็นส่วนเกินของวังอีกได้ไหมครับ”

“ทำไม แต่ต้องไม่ได้เลยเธอ แม่ไม่เข้าใจชายจริงๆ นะ ชายเป็นอะไรจะว่าไม่ทันเกมเด็กก็ไม่ใช้ ผ่านโลกมาตั้งเท่าไร ไม่มีทางที่ชายจะติดกับเด็กนั่น คนอะไร ก้าวร้าว ไร้มารยาท ทำตัวเหมือนไม่มีใครสั่งสอน ไม่มีพ่อ ไม่มีแม่”

“ครับ จริงๆ แล้วพลอยชมพู่ก็ไม่มีพ่อไม่มีแม่จริงๆ นั่นละ”

บอกกลายๆ ว่าเพชรเป็นเด็กกำพร้า แม่จะเคยมีบิดามารดาบุญธรรม ทว่าความตายก็พรากทั้งคู่ไปแล้วเช่นกัน

“ลูกของท่านแม่ครับ พลอยชมพู่ไม่ได้จน ที่ไปทำงานขงเหล่าแบบนั้น ผมคิดว่าเขาคงมีเหตุผลของเขา ท่านแม่ช่วยเมตตาเขาหน่อยได้ไหมครับ ถ้าท่านแม่ค่อยๆ อบรมสั่งสอน เขาต้องดีขึ้นแน่นอน”

“แล้วเด็กเร่ร่อนนั้นอยากให้แม่อบรมหรือไง ดื้อไม่มีใครเกิน!”

ชายหนุ่มถอนใจหนักๆ อีกครา มองร่างอ้วนแอ่นก้าวอาดๆ ตรงไปยังประตูวัง จะเอนเอียงเข้าข้างเธอ สถานการณ์ก็จะยิ่งแย่ ท่านแม่คงจะ...

“เด็กเคฟ็อบเกาหลี่ ไปตามลูกพี่เธอมาให้ฉันหน่อยสิ”

“หือ”

เขาเพลอุทาน หันขวับหาหม่อมเจ้าหญิง หลุดยิ้มขึ้นเมื่อเห็นท่าน
เรียกบริวารวัยแรกแย้มที่มเพตรา

“อะไร มองแม่แบบนี้ทำไม พอดีว่าแม่นึกขึ้นได้ ถึงเด็กเรียงเมืองจะ
สิ้นชาวบ้าน แต่ในท้องนะ อาจเป็นชาววังมาเกิด แม่จะยอมหยวนๆ ให้ชิม
กระทงทองนี้ก็ได้ แม่ไม่ได้สงสารอะไรสักหน่อย!”